

Magnus Jansson
Magnus Opus

IX. September

1/9 2008, drama:

Fylla ut kostymen

Roller: Röda rummet, En stad av ljus, Doktor Glas, Kvartetten som sprängdes

Scenen: I motljus. Man ser ingenting. Eller är det paradiset?

Röda rummet: Välkomna! Alla ska känna sig hjärtligt välkomna och ingen ska behöva vara utanför. Hos oss finns det rum för alla: "Finns det hjärterum så finns det stjärterum" som vi brukar säga...

En stad av ljus: Ja, men finns det verkligen "hjärterum" här, jag undrar det... Med tanke på hur kallt det ändå är.

Doktor Glas: Ja, ja. Det är mycket floskler man ska höra innan "öronen trillar av".

En stad av ljus: (ilsket) Menar du mig?! Är det det som *jag* sa som du svarar på? Eller var det föregående talare?

Doktor Glas: Kors då! Det var väldigt. Man blir riktigt varm i snålblåsten.

Kvartetten som sprängdes: Aj, aj. Kan ingen hjälpa mig. Jag är bländad.

/---/

1/9 2008, roman:

/---/ utsållad. Han kunde inte riktigt förstå varför. Så dålig var den väl inte? Eller var den det? Han började känna sig osäker och det hatade han. Det var det värsta han visste. Man skulle veta direkt vad som var bra och dåligt – så tänkte han sig det hela. Osäkerhet var ett tecken på svaghet. Avskyvärt, helt enkelt. /---/

1/9 2008, diktsamling:

Vi hämnas på litteraturen!

1.

En läsare - en dokumentförstörare.
Häromdagen såg jag en sådan: Dess vassa tandrad
där dokumenten strimlas till remsor, för
evigt oläsliga.

2.

Jag lyssnar väldigt ofta på samma skiva i veckor
och inget annat. Musiken tänjs ut och blir tunn.
Den blir intetsägande – genomskinlig. Till slut
hatar jag den.

3.

Vad har ”texten” att sätta emot? Ärligt talat!

2/9 2008, drama:

/---/

Bergslagsgubben: Fan. I Norberg. Det borde vara en skylt som upplysning här! Vi kan för helvete inte stå i gathörnen och *berätta* för var och en. Hur skulle det se ut?

/---/

2/9 2008, roman:

/---/ en riktig liten blekfis. Och om han inte passar sig, det vill säga om han inte slutar snacka så mycket, så kommer då inte jag att lägga fingrarna emellan någon mer gång. Det kan ni skriva upp!” Jag stod i andra änden av rummet, men jag kunde tydligt höra vad som avhandlades i gruppen av gäster vid fönstret. Jag kunde inte förstå varför det skulle vara så upprörande att en person som Tandor ville diskutera hur landets utrikespolitik sköttes nuförtiden. Han hade ju alltid tidigare varit respekterad och dessutom fanns det substans och kunskap bakom hans, i och för sig tillspetsade, kommentarer. Det var åtminstone min bild av det hela.

När den obligatoriska delen av mottagningen var över smet jag iväg ut på stan. Det var skönt att bara få vandra omkring en stund, se på folkvimlet och samla tankarna inför morgondagens strapatser. Efter en stund ringde det på min mobil, men jag var alltför inne i mina egna tankar för att hinna svara. Jag klickade in på missade samtal och såg att det var Tandor som sökt mig. /---/

2/9 2008, diktsamling:

1.

Det är ett nytt nät som skrämmer mig.
Vid femtiden på morgonen lägger båtarna ut.

Det är ett dis och en skarp kyla.
I musklerna finns förväntan och
beredskap för hårt arbete.

2.

Ack, låt fisken komma! Må alla
få sin fångst idag och förlåt oss
nattens sömn och all förlorad tid.

3.

Horisontens låga brinner stilla och lugnt:

När kvällen kommer är fångsten bärgad.

3(4)/9 2008, kommentar:

Nu hände det i alla fall. Det blev inget skrivet igår. Men jag känner mig ändå som om den här dagen inte riktigt finns ännu.

3(4)/9 2008, drama:

/---/

Runristaren: Du får inte rista "enligt mig". Det ska vara: "Runorna ristades av..." Kan du fatta det nu äntligen?

Lärlingen: Ja, men jag tycker att det låter bättre.

/---/

3(4)/9 2008, roman:

/---/ Vi fick inte gå in i det innersta rummet. Det fanns egentligen inte något skäl som vi kunde förstå. Det bara var så. /---/

3(4)/9 2008, diktsamling:

1.

Det måste finnas en annan stad,
en annan plats att vara på. En
”utstad”.

2.

Vi har passerat de smala
gränderna. Nu är det
öppna planlösningar. Alltför
öppna.

3.

Ett annat vatten. Något närande.
På ett grund i det gamla havet
sitter vi och längtar.

4/9 2008, drama:

Gas och fåglar

Roller: Herr Gustav (45 år, ingenjör på företaget), Sonja (en medelålders kvinna bosatt i byn)

Scenen: I ett skogsbyn. Fonden är skog och ängsmark. Herr Gustav kommer in från vänster. Han har en kikare hängande runt halsen. Sonja in från höger. De möts och stannar mitt emot varandra.

/---/

4/9 2008, roman:

/---/ några talserier som inte gick att begripa sig på överhuvudtaget. Det var så frustrerande. Ivar vandrade fram och tillbaka i rummet. Ibland knackade han sig med högra handens långfingerknoge i huvudet. Han tyckte att det klonkade ihåligt. /---/

4/9 2008, diktsamling:

Vilopunkter

I

Mitt i cirkeln, naturligtvis.

Där finns en koncentrerad vila.

Alla avstånd lika långa. Ingen

idé att röra sig.

II

I övergången mellan kväll och natt.

I lövhögen hos igelkotten.

I barkens djupaste spricka.

III

I ett ögonblick strax innan
försummelserna gör sig påminda.

I sällsynta stunder av frånvaro.

5/9 2008, drama:

/---/

Pelle: Men jag säger ju att jag inte har någon svans!

Måns: Men, det måste du väl ha. Det har väl alla?

/---/

5/9 2008, roman:

/---/ för att det inte fanns, hör du inte vad jag säger? De skulle få in i morgon, kanske.” Jag såg på honom att han ljög men jag sade inget om det. Han var trött och jag var trött och ingen av oss hade någon lust att bråka. /---/

5/9 2008, diktsamling:

1.

Ett, två
knata på.

Tre, fyra
äta myra.

Fem, sex
tex-mex.

2.

Stavelser staplade på varandra som /---/

lyser inte.

3.

Karantän i glashus.

6/9 2008, drama:

/---/

Jonas: Jag känner skräck varje gång jag måste närma mig någon obekant person. Det är sant. Men jag är bra på att dölja det. Jag tror inte någon märker något.

Mikael: Det måste vara hemskt.

/---/

6/9 2008, roman:

/---/ ett grepp som inte ville släppa. /---/

6/9 2008, diktsamling:

1.

Nu är det nästan klart. Stavelserna segar sig fram.

2.

En gång till efter den här. Några ord till.

3.

Färdigt. Färdigt. Färdigt.

7/9 2008, drama:

/---/

Bergslagsgubben: Fan i Norberg. Dimman kommer inifrån. Det är bara en synvilla det där som svävar över markerna.

Bergslagsgubbens son: Hur menar du då? Hur tänker du egentligen?

Bergslagsgubben: Skit i det! Jag kan väl inte förklara allt jävulskap heller.

/---/

7/9 2008, roman:

/---/

Vid ena kanten av det stora bordet stod en vas med tre lupiner. Elegant, tänkte Hans, som inte var värst slängd i botaniken. Han skulle aldrig ha kunnat räkna ut att ingen vettig vuxen människa plockar lupiner och ställer på sitt matsalsbord. Men om han hade kunnat förstå det skulle det ändå ha varit för sent att göra något. /---/

7/9 2008, diktsamling:

1.

Oj, vad det härjar i kroppen idag!
Man kan undra vad det är för slag
av mikroorganismer?

2.

Jag sitter klämd mot en vägg
med huvud som känns som ett ägg –
hårdkokt och färdigt att spricka.

3.

Att snora och hosta är min lott,
och medicamenterna gör inget gott –
när ska jag komma tillbaka?

8/9 2008, drama:

”Bara en sak till”

Roller: Greger (sångterapeut, 38 år), Nathalie (försäljningschef på en fruktimportfirma, Gregers hustru, 36 år), en kypare, en berusad man.

Scenen: Greger och Nathalie sitter vid ett krogbord och äter. En kypare kommer in.

kyparen: Smakade det bra?

Greger: Ja, tack. Mycket gott faktiskt.

Nathalie: Visst. Det var inte igår man fick murkelsås.

kyparen: Det var roligt att höra. Får det lov att vara någon efterrätt?

Greger: Ja, jag vill ha glass!

Nathalie: Glass?! Har du blivit tokig? kan du inte komma på något mer exklusivt nu när vi äntligen är ute bara vi två. Och på en sån här fin krog dessutom.

Greger: Glass kan vara mycket exklusivt, ska jag be att få tala om. (till kyparen) Eller hur?

kyparen: Jo, det kan nog äga sin riktighet. Om frun tillåter: Låt mig hämta en dessertmeny så kan ni själva avgöra.

Nathalie: Ja, det blir så bra så.

(kyparen går sin väg)

Greger: Du har ingen som helst hyfs du!

Nathalie: Du! Jag ska tala om för dig en sak: I Italien skulle man kanske äta ”glass” till efterrätt, men man säger inte bara ”glass”. Det är barnspråk. ”Jag vill ha en glass...” Herregud!

(en svårt berusad man närmar sig vinglande. Han stannar framför Greger och Nathalie. Han stirrar dystert på dem. De blir osäkra och tittar tillbaka.)

den berusade: (sludrande) Goafton turturduvor! Får man slå sig ned en stund?

Greger: Nej, det går inte för sig!

Nathalie: Nej, vi vill äta ifred.

den berusade: Ni har ju redan ätit.

Greger: Ja, men vi ska ha efterrätt också.

den berusade: Åh! Jag förstår. "Efterrätt". Då återkommer jag lite senare. (det ser ut som om han tänker gå. Men plötsligt vänder han sig emot dem igen.) Bara en sak till...

/---/

8/9 2008, roman:

Utstad

Kapitel ett

Vi rörde oss inte ur fläcken. Stranden bredde ut sig åt sina håll och bakom oss stod skogen tät. Det skymde och vi förstod att det var hit vi hade längtat hela tiden.

*

Det var så många ljud som störde i de nya lokalerna. Inte sådana där lättidentifierade ljud som pipande larm, förbikörande bilar, knattrande tangentbord eller mumlande röster från angränsande klassrum. Nej, det var odefinierade, stressande ljud som underströk att här skulle det bli svårt att arbeta.

/---/

8/9 2008, diktsamling:

1.

Nu är det nog Erik som ringer.

2.

Vad ska jag säga om hans nya roman då?

3.

Ja, jag säger att den är bra – för det är den ju.

9/9 2008, drama:

Engagera dig!

Roller: Jonas och Mikael

Scenen: Hemma hos Jonas. I arbetsrummet. Mikael sitter på en pall bredvid Jonas arbetsbord. Jonas sitter nedsjunken i en stor läsfåtölj.

Mikael: Ja, som sagt, jag tänkte bara titta förbi som hastigast. Hur är det med dig egentligen?

Jonas: Dåligt får jag väl säga. Jag kan inte skriva. Jag tror jag har drabbats av skrivkramp.

Mikael: Från skrivklåda till skrivkramp...

Jonas: Vad fan menar du med det?!

/---/

9/9 2008, roman:

/---/

*

Ibland när jag är ute och springer. Tränar alltså. Då kan det hända, på hemvägen när det börjar gå fort och jag är ganska lagom trött, att jag får för mig att jag kan springa mig ut ur tiden. Om jag bara skulle ta i lite hårdare så skulle det bli ett litet veck i verkligheten och jag skulle hamna liksom på utsidan. Utstades.

/---/

9/9 2008, diktsamling:

1.

Som sagt var, den poetiska inspirationen
är slut. Nu kan jag lika gärna låta bli.

Men å den andra sidan – så kan jag också,
lika gärna fortsätta. Om det blir

rytm och någonting som liknar mening
i det jag skriver.

2.

Men vad är rytm egentligen?
Jag minns en gång i Göteborg

när jag var ung och doktor-
and. Då hände det rätt ofta

att rytmen diskuterades
på ett initierat sätt.

En Mannerheim, en Swedenmark
och Lilja, de kunde ställa

de frågor som man borde ställa.

/---/

några svar. Men hypoteser
uti massor.

3.

(Se där! Nu har jag skrivit dikt
en lång stund utan att va' inspirerad.)

10/9 2008, drama:

Roller: Beträktaren, Damen, Berättaren

Scenen: En landsväg. Skymning. En vagn dragen av hästar rullar fram och stannar. I vagnen sitter Damen. Allt blir stilla. Vid väggkanten dyker Beträktaren upp. Han stannar framför vagnen med ryggen mot publiken.

Berättaren: Så var vi här igen. Det är samma väg, samma vagn, samma Dam och en betraktare. Vad är det som har fångat hans intresse? Är det Damen han ser på? Eller har han bara fastnat med blicken? Han kanske står i djupa tankar? Om en stund kommer det att vara så mörkt att vi bara kan se honom för vår "inre blick". Men just nu, för ögonblicket, är han helt urskiljbar för blotta ögat. Visst har vi sett honom förut, men det var länge sedan. Det händer ingenting och det är kanske det som är poängen. Och vad gör Damen? Hon sitter så stilla i sin vagn. Hon är liksom på ett större avstånd. Men även hon är fullt synlig för tillfället. Det skulle kunna vara en tavla, en målning. /---/

10/9 2008, roman:

/---/ Någon vid bordet bredvid sade plötsligt: "Vi trodde aldrig att han hade dött en naturlig död. Nej, det gjorde vi inte." Både Hans och Ylva hörde det tydligt, trots den höga ljudvolymen i lokalen. "De pratar om den där norrmannen", viskade Hans högt i Ylvas öra och hon nickade. Även hon hade förstått att det var det de talade om. Det hade varit på kvällstidningslöpet i flera dagar och alla kommenterade historien. Men här var det plötsligt som om någon som hade känt offret uttalade sig och det fick dem båda två att spetsa öronen. Det var också skönt att tänka på något annat än de eviga leveranserna en stund. Varken han eller hon vågade vända sig mot det andra bordet för att utröna vem det var som talade, men de fortsatte att lyssna efter fler repliker. /---/

10/9 2008, diktsamling:

*

Poesi är antydningarnas konst.

Det dunkelt sagda och det halvkvävda.

Skuggor av ord. Skenbarligheter.

(Tänjningarna på begreppen – bara själva *tänjningarna*)

*

Jag söker i minnet efter hur den här dagen
började. Rotar litegrann. Visst ja, födelsedag!

*

Ska det verkligen komma ord ur köttet?

Så där bara, rätt ut...

Hur går det sedan till
när köttorden blir själsfina?

Det kan man undra.

11/9 2008, drama:

Ris

Roller: Bergslagsgubben, Bergslagsgubbens son, Märta, Sigrid, konsumföreståndare Grundén

Scenen: Inne på Konsum i Norberg. Märta och Sigrid, två gamla damer står vid ris- och pastahyllan och diskuterar animerat. Bergslagsgubben och hans son kommer förbi. Sonen drar kundvagnen efter sig på ett oefterhärmligt sätt: Han har liksom kroat i lillfingrarna och armarna blir som skaklar. Han går framåtvänd och det ser ut att göra ont. Konsumföreståndare Grundén står en bit längre bort och packar upp burkar med tacosås i en hylla.

Sigrid: Jag säger ju att det var bättre förr, när det fanns blåvita varor. Riset hette ”ris”. Enkelt och bra. Billigt var det också. Nu har det ju blivit så svindyrt.

Märta: Basmatiris och Jasminris! Basmatiriset ska inte vara klabbigt men det blir det alltid eftersom man inte vet hur man ska koka det. Jag hatar klabbigt ris. Ja, då säger de så här: Köp något annat slags ris, köp jasminris. Men då visar det sig att det blir ALLTID klabbigt eftersom det ska vara så! Vem har bestämt det? Och hur ska man göra om man inte vill ha klabbigt ris? DET är vad jag undrar? Begriper du det, Sigrid lilla...

Sigrid: Jag trodde länge att ”basmati” betydde att det var bas-mat i den påsen. Men så var det ju inte riktigt – det har man ju förstått...

Bergslagsgubben (till sonen): Jävla kärringar. De står ju för fan i vägen överallt här. I Norberg. (Till gummorna) Flytta på er för helvete!

Konsumföreståndare Grundén: Så, så. Nu ska vi inte hetsa upp oss här! Alla får handla. Det får ta sin tid.

(Bergslagsgubbens son betraktar det hela med tom och fjärrskådande blick, fortfarande med lillfingrarna uppkrokade i vagnen bakom sig på det där smärtsamma sättet)

/---/

11/9 2008, roman:

/---/ till Holmen denna höst. Inte en enda gång faktiskt. Det gjorde honom beklämd nu när han tänkte på det. Han mindes barndomens utflykter och undrade om han då hade haft vett att uppskatta dem till deras fulla värde. Sådant minns man aldrig. Troligen hade han väl gnällt en hel del, på den tiden. Kanske hade han ofta önskat sig att få stanna hemma istället. /---/

11/9 2008, diktsamling:

hortus diabolis

I.

Det fanns en fager nejd
där lönnen kastade
sin skugga och gav lejd
åt den som hastade.

II.

Med spöken var det nu
en särskild sorts poäng
där ondskan klöv itu
varenda trädgårdssäng.

III.

På denna rara plats
jag kunde inte stanna:
Den påminde om Mats
och om den goda Anna.

12/9 2008, drama:

/---/

M: Ni får inte tvinga mig att göra eller säga något som jag inte vill säga. Hör ni det?

De andra: Ja, vi hör och lyder.

/---/

12/9 2008, roman:

/---/ spelsinne utan like. Men vad har man för nytta av det? Det är så mycket skitsnack i tidningarna i dessa dagar. Man tröttnar långsamt. /---/

12/9 2008, diktsamling:

1.

Våldsamt trött ikväll. "En sommar har passerat".

2.

När man blir tillräckligt trött kan det kännas som om kroppen blir oljig. Fingertopparna glider mot tangenterna. Slinter iväg.

3.

Synvinkeln blir snäv. Perspektivet sträcker sig knappt bortom den egna kroppen.

13/9 2008, drama:

Uninvited

/---/

Big B.: Vad ska jag göra? Hur ska jag hitta min lille bror?

Heafod: Sök en nyckel i stolens stoppning. Du skall märka att det finns en ond kraft som motverkar din goda. Håll ögonen öppna...

big B.: Vad är nu detta? Jag tror att jag ska gå till skafferiet och käka upp allt mjöl där. Det hjälper visserligen inte min bror, men något ska man göra.

/---/

13/9 2008, roman:

/---/ i kulisserna. Det kan varken du eller jag veta säkert. Men vi ska väl ändå inte ge upp?”
Kvällshimlen var grön och jag tänkte att det kanske var just i natt som den riktiga kylan skulle
slå till. Vissa tankar kräver minusgrader. En hel värld kan vara beroende av att hjärnan
fungerar enligt de yppersta kraven. /---/

13/9 2008, diktsamling:

1.

Kanalje. I motljus och en eller två
för övrigt blandade kompotter.

Vi snarkar storartat! Kan någon hjälpa
oss ut ur historien? Med en skena, en

bilburen ungdom som inte vill någon
annan något ont. Så förskräckligt!

2.

Viss tid kan gå åt. Vi kan också gå
åt. Emellanåt.

3.

Blanda och ge. Sätt oss ur spel för
guds skull.

14/9 2008, drama:

Vi förbereder något

Roller: Gunnar, Karin, Sune, Louise

Scenen: I stadsparken står en bänk. Rabatter med tulpaner vittnar om att det är försommar. På bänken sitter Gunnar och Karin. Sune och Louise kommer strosande.

Sune: Nej men se där sitter ju Gunnar och Karin! Det var länge sedan! Hur står det till?

Karin: Jovars. Vi sitter här och solar våra vissna skåncor och hälsar sommaren välkommen.

Gunnar: Skåncor? Tala för dig själv. Men vet ni vad? Vi håller på med något spännande. Vi planerar och förbereder en sak.

Sune: Och vad kan det vara då? En konsert mot droger med Skitch Hendersons orkester kanske?

Karin: Nej, inget sånt. Det här är större, mycket större. /---/

14/9 2008, roman:

/---/

I det som en gång hade byggts för att inrymma ett kontor för en revisionsbyrå hade nu ödets nyck ordnat en passande hemvist för ett gäng banditer. Ja, man måste nog kalla dem så. Från år till år hade de sjunkit allt djupare ned i kriminalitet och nu var de, så att säga, heltidssysselsatta med att göra livet surt för hederliga medborgare. Om det inte varit för det märkliga umgängessättet och jargongen hade man nog kunnat avfärda dem som ett av alla dussintals banditgäng som härjade i staden sedan länge.

Det var dock något stilfullt och samtidigt högst ålderdomligt över deras sätt att tala och föra sig. De begagnade sig aldrig av det grova idiom som brukades av deras gelikar i andra band.

/---/

14/9 2008, diktsamling:

1.

När Johannes Lehmann ler sitt saligaste leende.
Då måste man dra öronen åt sig, sanna mina ord.

2.

När man är ute och går och passerar en lokal där
Skitch Hendersons orkester repar. Då gäller det att
ha öronen på skaft.

3.

När man står mitt i en stor folkmassa och Hjalmar
Branting håller tal någonstans långt där framme.

Då måste man vässa sina öron till det yttersta.

15/9 2008, drama:

Figurer – lövsågade och kvarglömda i en låda

Roller: Trädgårdsmästaren, Skogvaktaren, Bonden, Länsman, En gumma, två getter

Scenen: Trettiotalskulisser, målade som på en folkparksrevy. Ett lantligt landskap. Björkar, granar, en dansbana. Trädgårdsmästaren påtar i rabatterna, Skogvaktaren, Bonden och Länsman flanerar på en grusgång framför honom.

/---/

15/9 2008, roman:

/---/ och som på natten. För allas skull – och för ingens. Det kan tyckas märkligt att ingen såg honom där han gick, halvt naken i skymningsljuset. En kall vind förde ibland undan någon av hängbjörkens grenar – och så tillbaka igen. Nu skulle det inte fattas något längre, hade hon sagt. Vilken urbota lögn! Han skakade på huvudet när han tänkte på det. Så, helt annorlunda har det blivit. Hon hade inte någon siargåva precis.

Borta vid grinden stannade han, vände sig om och såg tillbaka. Det fanns ingenting där. Mossan låg mörk på stenbumlingarna i muren. Allt hade vänt sig inåt, mot sitt alldeles egna centrum. Det var som en sömn. En inåtvänd dvala hade kommit över hela landskapet. Någonstans i fjärran skällde en hund och ljudet gjorde tavlan än mer ödslig. /---/

15/9 2008, diktsamling:

1.

En tung hjälm överst. En brynja
av smidda ringar – ett ok
över axlarna och stenar i
munnen.

2.

Det knakar och knäpper i träet
när det torkar. Ett omänskligt ljud –
bortom skelettets saftiga knastrande mot
sina muskelfästen.

3.

De tusen kilona per timme som gör
kroppen platt längst ned. Plattfotad –
pressad mot jorden.

Ingen fjädring.

Dunvirvel.

16/9 2008, drama:

Vid strandkanten

Roller: Önund

Scenen: Vid stranden av Mälaren. En väg – nyanlagd. Solen är på väg ned. Önund står och betraktar sitt verk.

Önund: Nu orkar jag inte anlägga fler vägar. Det får vara nog nån gång. Om det blir för många vägar som inte leder någonstans börjar det gå till överdrift. Man kan inte tvinga folk. De gör som de vill ändå. I morgon drar jag i härnad i stället. Det ligger inte precis för mig, men det får gå som det vill.

/---/

16/9 2008, roman:

/---/ att det var en skvader, i alla fall ett tag. Men de var ju tvungna att sansa sig så småningom. /---/

16/9 2008, diktsamling:

1.

När det sitter fåglar i en fälla.
När ljuset är skumt och det är skal överallt.
När det blåser ihållande tills allt är ihåligt.

2.

När det gäller motiv:

Ett antal tydliga, döda ting.

Konturer – skarpa kanter.

Men, låt oss säga så här:

Frukterna på fatet har sin lukt,

kväljande banan, halvtruten ananas...

de mognar och får fläckar.

Vem skildrar detta?

3.

I kvällsvimlet:

Färger och dofter – snabba

rörelser. Du ser och förnimmer

vad du hinner.

17/9 2008, drama:

Postgången är mystisk

(tillägnad John Mayall)

Roller: Barnet, Fadern, en telefonröst

Scenen: Barnet kommer in i köket tomhänt – utan dagens post. Fadern sitter vid köksbordet och läser gårdagens tidning. Barnet stannar framför fadern och visar demonstrativt upp sina tomma händer. Fadern ser upp och nickar uppgivet. Scenen fryst.

En telefonröst: Välkommen till posten! Tyvärr är det många som ringer till oss och vi måste därför låta er vänta. Det är inte säkert att ni någonsin kommer att komma fram. Så liten är vår bemanning nuförtiden. Ni skulle bara veta! Vi är egentligen bara tre som jobbar till exempel idag. En sitter visserligen i telefon och talar med kunder, men det är en helt annan sorts kunder än sådana som Du. Jag tror jag vet vem du är nämligen: Du är någon som inte fått sin post, kanske på flera dagar och du tycker att nu får det vara nog. Det är ingen idé! Lagg på och resignera. De två andra som jobbar här är dels jag och dels en tredje mystisk person som vi kallar chefen. Han gör det lilla som är kvar av vårt ursprungliga jobb här. Han sorterar, delar ut och stämplar frimärken – dvs sådant som ni kanske tror är postens stora uppgift. /---/

17/9 2008, roman:

/---/ våra monster. Och det ska jag bara säga: Vi kan inte hålla efter dem dag och natt! Hör ni det?” Och sedan blev det både tyst och svart. Alla som fortfarande var vid liv sänkte sina huvuden som i bön och avvaktade slutet. /---/

17/9 2008, diktsamling:

*

Jag tror det finns en diskrepans mellan vad jag gör och vad jag *tror* att jag gör. Det är kusligt på ett vis.

*

Jag väntar på ett samtal: ”Hallå! Vad gör du egentligen?”
Vad ska jag svara då?

*

Det är här bland annat som min föreställning om ”utstad”
kommer in i bilden. Där skulle det inte hända. Alls.

18/9 2008, drama:

Liljevägar

Roller: Notarien, Vaktmästaren

Scenen: En kanslikorridor. Skumt ljus. Notarien möter Vaktmästaren.

Notarien: Godkväll!

Vaktmästaren: Godkväll. Det är inte sent och inte tidigt. Vi firar blomsterfest idag.

Notarien: Åh sjutton! Är det redan så dags?

Vaktmästaren: Ja, minsann, så är det. Idag blir våra korridorer levande, kan man säga. Vi har rosor, nejlikor, astrar och många andra blommor. Vill Notarien följa med och se med egna ögon?

Notarien: Jag gör som vanligt: Jag söker upp liljevägarna. Där trivs jag och finner en ro som är bortom denna värld. Vi kanske träffas igen?

Vaktmästaren: Det gör vi, var så säker.

18/9 2008, roman:

/---/ med vokalerna 'ä' och eventuellt 'ö'." Sådana dikter hade de aldrig hört talas om. De flesta poeter som man vant sig vid de senaste decennierna var, vad Magnus brukade kalla *senmodernister*. /---/

18/9 2008, diktsamling:

1.

Vad kan få sången att framträda?
Och hur glömmes man språket?
Vilka besvärjelser är det som ska till?

2.

Låt oss se vad som ligger i skuggan
av alla ord. Vilka torn reser sig där?
Byggda av en annan materia.

Av ton.

3.

Det hänger ett skarpt svärd i en tunn
tråd

över varje försök.

19/9 2008, drama:

/---/

Mikael: Jag läste en artikel av Johan Croneman om Björn Gustafsson. Du vet, den där unge komikern. Ja, ja. Alltså: Croneman menade att det inte var något fel att det "bara" är unga tjejer som gillar Björn Gustafsson. Vad är det för grupp i samhället som ska gilla något för att det ska vara bra på "riktigt"? Och jo, det kan man ju hålla med om. Men det var inte det som var det intressanta med artikeln. Det var istället det att han jämförde med den gamle Gösta Ekman. Det tror jag var en mycket viktig iakttagelse. Faktiskt. /---/

19/9 2008, roman:

/---/

Så följde jag väggarna med blicken. Där fanns flera konstverk som jag hade sett förut. Reproduktioner naturligtvis. Men det var smakfullt gjort och mellan dem fanns originalverk, det är jag nästan säker på. Säkert dyrbara riskinvesteringar. Men det var inte fult. Pengar och smak kan gå hand i hand. Eller snarare: Vi som saknar pengar blir lärda att förstå de besuttnas smak, eller hur man nu ska uttrycka det.

Jag reste mig och gick några steg mot dörren i akt och mening att ta mig därifrån. Jag hade nog egentligen fått nog av hela den här tillställningen. Men något fick mig att stanna mitt i steget. Det var faktiskt som om någon hade fryst bilden, det var bara en slump att jag hann sätta ned foten i golvet. Nu skulle /---/

19/9 2008, diktsamling:

Kritik

1.

Att läsa kritiken nu:

2.

Det hänger en skog av Damokles-svärd över litteraturen.

3.

Nästan varje dag är det någon tråd som brister.

Och det som får tråden att brista är olika typer av brott mot modernismens regelverk. Vi lever i en klassicistisk tid utan att veta om det.

4.

Men svärdet klyver inga skallar. De förvandlas till kvarnstenar på en sekund. Tunga smycken. Tyngre och tyngre.

5.

Pedagogerna har fel, naturligtvis. Det blir inte rocklyriken som tar över.

ACDC må ha tre generationer beundrare, det hjälper inte. Det är en *ny sträng form* som kommer att vara fundament i den dom som ska falla över

vår tid. När jag blir riktigt gammal: Hela mitt liv kommer att vara fullt av skrik och ekon från de dömda (Eva Runefelt, Ragnar Strömberg...).

Jag kommer att få lära mig ordet "utfattig" på nytt.

20/9 2008, drama:

Barlast
- komedi i fem akter

Roller: Kaptenen, Styrman, Mr. Grundén (passagerare)

Akt I

Scenen: Ombord. Kaptenen och Styrman står vid ratten och pokulerar. Det är stjärnklar sommarnatt.

Kaptenen: Säg mig, min käre Styrman, vad anser ni om våra samtida diktare?

Styrman: Hurså? Vilka menar Kapten?

Kaptenen: Äsch! Vem som helst! Jag frågar dig egentligen bara för att få tiden att gå. Ikväll är det lugnt och vår värsta fiende är sömnen.

Styrman: Jaså, jag förstår. Nja, låt mig se... Det blir inte mycket läst nuförtiden, men jag minns en liten novellett som jag tyckte mycket om en gång i tiden. Vad hette den nu igen?

Kaptenen: "Satans markatta" av Sally M. Osbourne kanske?

Styrman: Ja!! Hur visste ni det?

Kaptenen: Den får alla rekryter läsa på sjöskolan. Åtminstone var det så på den tiden jag var ung.

Styrman: Det var som sjutton. Har Kapten också läst den? Det var fart och fläkt från första sidan till den sista. Vilka intriger!

Kaptenen: Så, så. Inte var det väl så många intriger egentligen? Historien är ganska simpel skulle jag säga.

Styrmannen: Visst, visst, ni har naturligtvis rätt. Jag har glömt mycket från den tiden. Men om jag inte missminner mig så var det en fripassagerare som var huvudperson i berättelsen?

Kaptenen: Alldeles riktigt! Så dåligt minne har ni minsann inte, att ni inte minns "Lord Ansgar" och hans utstuderade lögner...

Styrman: Lord Ansgar! Javisst så hette han! Det var en inpiskad skurk av värsta sorten. Hal som en orm skulle man kunna säga.

Kaptenen: Visst, visst: Hal som en orm. Åh, låt oss fördriva tiden med att berätta historien. Vi hjälper varandra: Där den enes minne sviker träder den andre in och fyller på. Låt oss börja från början!

Styrman: Kör till! Om Kapten tillåter uttrycket...

/---/

20/9 2008, roman:

Satans Markatta

av Sally M. Osbourne

Kapitel ett: Ett samtal i skansen

/---/

20/9 2008, diktsamling:

1.

Tolk

2.

Rättesnöre

3.

Kandelaber

21/9 2008, drama:

Locktoner

Roller: Bergslagsgubbens son, Bergslagsgubben

Scenen: I Bergslagsgubbens sons rum. Ett urvuxet pojkrum. Bergslagsgubbens son pysslar med sin stereo. Bergslagsgubben sliter plötsligt upp dörren.

Bergslagsgubben: Men va fan har du gjort med högtalarna? Han du haft sönder dem, din jävel? Fan i helvete. I Norberg.

Bergslagsgubbens son: Nej då. Jag har bara tagit bort locken på högtalarna. Jag har läst någonstans att det försvinner lite ljud på grund av de här locken. De är bara till för att skydda och för att det ska se snyggt ut. Det är väl vissa toner som försvinner, jag vet inte om jag hör någon skillnad...

Bergslagsgubben: Men fan! Då kan du väl sätta tillbaks dem? Det ser för jävligt ut. Inte för att jag bryr mig om hur fan du har det här i din lilla råtthåla. Men man vill ju fan inte att du ska bli nån sån där hifi-dåre. Du är tillräckligt jävla vek som det är. Precis som alla andra ungdomar nuförtiden.

Bergslagsgubens son: Ja, jag kan nog sätta tillbaka dem. Jag tror ändå jag missar en hel del av ljudet som du skriker och står i för jämnan. Om det skulle bli tyst nån gång kan jag ju alltid ta bort dem igen...

/---/

21/9 2008, roman:

/---/ Det var gröna tapeter. Mönstret var ganska urblekt men man kunde se att det skulle föreställa någon slags blommor. I fönstret var en rullgardin halvt nedrullad, också den var grön, men i en mörkare nyans än tapeterna. K K hade somnat i en säng längst bort i högra hörnet och hans snarkningar lämnade inget utrymme för tvivel: Han var stupfull. /---/

21/9 2008, diktsamling:

1.

Hur man än gör så blir det märken med tiden.
Vad som än händer, blir allt som man fruktar

sant.

2.

”Alla vägar leder till Rom” – är inte det hemskt?

3.

Så! Nu snyts jag ut och far iväg mot mitt ursprung:
Vad det är torftigt och prosaiskt! En liten mask i den
stora komposten. In i ena änden och ut i den andra.

22/9 2008, drama:

Lycka

Roller: Jonas, Mikael

Scenen: På ett utomhuskafé. Strålande sommarväder. Jonas och Mikael dricker kaffe vid ett vitt trädgårdsbord i skuggan av ett äppelträd. Fågelkvitter.

Jonas: Ah! Det här känns som hämtat ur en gammal film från trettioalet eller så. Två gamla vänner dricker kaffe i det gröna. De är lediga och beredda på äventyr...

Mikael: Ja, kanske inte äventyr. Det beror sig väl på vad du menar.

Jonas: Jo, jag tänkte så här: Snart kommer två fnittriga flickor förbi och vinkar åt oss. Det visar sig att de också är på semester och har med sig två ampra mostrar som vakar över dem med örnblick.

Mikael: Mostrar med "örnblick". Jeesus...

Jonas: Jodå! Sen är det så här också... Få se nu... Jo! Det är en gammal man som bor på pensionatet också. Han verkar först trevlig...

Mikael: Pensionatet?! Det har du inte sagt något om förut.

Jonas: Jo, men så är det: Alla bor på pensionat. Det är en metafor för idyllen.

Mikael: Jag tror att den där filmen redan finns och för övrigt ska det inte bli några äventyr för min del. Jag är här för att "licka mina sår" har jag ju sagt. Och du! Du är med för att "få mig att glömma."

Jonas: Vad tror du jag håller på med då? Erkänn att du nästan höll på att glömma, för en sekund, nu när jag berättade så roligt för dig...

Mikael: Nja, inte så roligt kanske. Men lite "diverterad" kände jag mig nog, det erkännes.

Jonas: Lyssna på dig själv! Du börjar ju själv låta som en figur i en pilsnerfilm!

/---/

22/9 2008, roman:

/---/

- Vad läser han?

- Tintins äventyr, Blå Lotus, tror jag. Jag ser inte riktigt tydligt.

- Hur långt har han kommit? Har han suttit länge?

- Det ser jag inte.

- Ok, jag tror att du ska gå fram och presentera dig nu. Det är dags.

- Nej, vi kan väl vänta lite till? Nu tittar han upp. Det var en gråsparv som hoppade fram till hans fot. Han tittar på den.

- Ja? Än sen?

- Jag tror han fick en idé nu. Ja! Han reser sig och går bort till kaffebordet. Han tar något från en skål. Nu går han tillbaka. Han matar sparven med något. Kan det vara socker?

- Ja, ja. Det är bra. Men gå nu fram och presentera dig. Du vet vad du ska säga, eller hur?

- Ja, det är klart att jag vet. /---/

22/9 2008, diktsamling:

1.

När det ska vara på allvar: (En egen stil, ett uttryck som verkligen betyder något)

då, är jag i beråd. Jag litar inte längre på dikten. Det finns inte någon röst att

tala med.

2.

Det var länge sedan: Jag hade huvudet fullt av röster. De överröstade mig.

Överöst av röster.

3.

Nu är det ganska tyst. Det lästa studsar tillbaka mot en vägg av misstankar.

Med kraften kom en ensamhet som jag inte hade räknat med. Nu kan jag

bara vända rösterna mot andra. De

är *mottagarna - deltagarna.*

23/9 2008, drama:

Viktiga frågor

Roller: Göte, Signhild, Thorsten, Laura och Lydia

Scenen: Ett sammanträdesrum. En arbetsgrupp har möte. Göte sitter som ordförande vid ena änden av det ovala bordet. Mitt emot honom sitter Lydia. Signhild, Thorsten och Laura talar i munnen på varandra. Det är en kakofoni som inleder dramat.

Göte (tänker för sig själv): Herregud, kan de inte lugna ner sig litegrann nu! (Med högre röst) Stopp! Tillbaka till ordningen! Så här kan vi inte ha det. Vi har några viktiga frågor kvar som vi måste diskutera och dessutom, mina kära vänner, så måste vi komma fram till lösningar. Framförallt detta: Lösningar... Vi kan inte hålla på med att ha möten där alla talar i munnen på varandra och sedan blir det inget resultat i alla fall.

(De andra har tystnat. Thorsten och Laura ser lätt skuldmedvetna ut. Signhild sätter upp en trotsig min.)

/---/

23/9 2008, roman:

/---/ om man hade kopplat in polisen? Jo, det var ju självklart. Det mesta som stod i tidningen var ju uppgifter som kom, på ett eller annat sätt, från just polisen. I Norge var det en helt dominerande riksnyhet och i Sverige var det också mycket skrivelser. Men ännu hade ingen riktigt börjat spekulera i vem som kunde ligga bakom. /---/

23/9 2008, diktsamling:

1.

I Heidenstams och Karlfeldts dikter finns
en mängd olika saker som strider mot
värdegrunden.

Men Fröding: Han skulle
ha varit helt korrekt idag. Inget om
lata orientaler och tattare hos Fröding.
Är han bäst, alltså?

2.

Det är omöjligt att välja lika många män som kvinnor
när jag ska göra ett urval ur den svenska lyriken. Faktiskt
omöjligt.

3.

Vad är det för nya historier som behöver berättas?
Finns det några dikter som ”behöver skrivas”?

4.

På gott och ont: Här hör jag hemma nu: Bland bokhögarna.
Om de bara kunde säga *mig* någonting!

24/9 2008, drama:

Kritan

Roller: Jonas och Mikael

Scenen: Jonas och Mikael är ensamma hemma hos Mikael. De sitter i vardagsrummet vid Mikael's soffbord.

Jonas: Ärligt talat tror jag inte att du skulle kunna författa något. Du har liksom inte något liv, inget att skriva om. En författare måste åtminstone tro att han eller hon har något att berätta. Ta mig till exempel: Om jag hade gått omkring och *bara* sett mig själv som en obetydlig kugge i det stora maskineriet, då hade jag aldrig kunnat skriva någon av mina romaner, även om de är uppbyggda till stor del. En utspelar sig ju dessutom i framtiden. Själva kraften att skriva kommer ur en viss förmåga att ta sig själv på allvar. Sedan är det en helt annan sak om det blir bra eller lyckat, om någon vill läsa det man skriver. Det är ju i stort sett läsarnas problem. I stort sett alltså...

Mikael: Ja, du har rätt. Så självupptagen kommer jag nog aldrig att bli.

Jonas: Hå! Ja, det var ju också ett sätt att turnera saken! Självupptagen... Låt gå för det!

/---/

24/9 2008, roman:

/---/ Och tänk dig själv om den 'rasande Roland' hade överlevt sig själv in i vår tid? Hur hade han då klarat sig? Antingen hade ha suttit på rättspsykiatri i någon utredning efter ett "vansinnesdåd" eller så hade han gått omkring och varit pappaledig och jämfört priser på ICA och Lidl." Det där tänkte jag inte svara på. Nu hade det gått för långt. Samtalet var inte seriöst längre och för mig var det ett absolut krav på den tiden. Jag hade inte lust att slösa bort mitt liv på en massa meningslöst pladder och spekulationer som inte ledde någon vart. /---/

24/9 2008, diktsamling:

Tre strofer – Skansen Kronan

1.

Jag var inte där för själva
fästningen – inte heller höjden.

Det var grönskan och avskild-
heten som lockade.

2.

Det bara brusade i huvudet!
Jag ville hem och sprang som
en hamster i sitt hjul. Till slut
slog jag sönder något.

3.

Det gjorde nästan ont att stå där
och bara se sig själv: Ett tomt blad.
Ett prasslande fönsterkuvert utan
handlingar. Och ändå - ett kött
och ett blod.

25/9 2008, drama:

/---/

- Du har inte några genuina samtal med någon. Jag menar sådana samtal som verkligen ingår i någon mänsklig verksamhet. Du vet, när det betyder något vad man säger. "Ge mig en skiftnyckel" och du svarar: "Men var är den då?" – "Den ligger där borta!" – "Var då?" och så där. Du vet vad jag menar?

- Ja, det har du kanske rätt i. Men det finns väl andra sorters samtal också?

- Nej, det gör det *inte*. Jag tror du tänjer på begreppen bara för att skydda dig själv från insikten att du har hamnat utanför.

/---/

25/9 2008, roman:

/---/ Vilka smygande förändringar som kommer med åldern: Det är inte samma sak att säga att man flyttade från Stockholm när man var sex år när man är arton som att säga samma sak när man är fyrtiofem. Sex år är en tredjedel av livet när man är arton och sexårsåldern är bara tolv år sedan. Men när man är fyrtiofem är det nästan fyrtio år sedan och väldigt länge sedan. Ändå är det sant båda gångerna. Men att det är sant är ganska ointressant./---/

25/9 2008, diktsamling:

Omvänt och styckevis och delt
(efter Fröding)

1.

Det stod tre studenter i kröken
tra-la-la-la-la...

2.

Jag lå där å kve som ett kräk på knä
ä du mä på dä?

3.

Ibland är han dyster och bitter
och sjunger ibland till gitarr...

26/9 2008, drama:

My coat of many colors

- Jag faller direkt för all exotica! Och det är märkligt, men sant, att allt som till exempel Dolly Parton säger till om blir genomfört i mig. Jag tror också att jag har dragit mig undan "världen" just för att slippa ha en åsikt om allt som rör sig i tiden. Det är oändligt lätt att undvika när man bor som jag. Och nu önskar jag bara så intensivt att jag hade någon att prata med: Någon som hade ett intresse av att begripa eller, för den delen, ifrågasätta det jag säger. Smokey Mountains – jag undrar var det ligger?

26/9 2008, roman:

/---/ en knöl. Och det var vad jag skulle komma att hävda även framgent. /---/

26/9 2008, diktsamling:

1.

Idag läste jag Shelley för första gången!
Och herregud vilken poet han är. Var.

2.

Ta till exempel "Ode to the West Wind"!
Jag förstår inte alls: Jag har läst den där dikten

säkert tio gånger förut. Men aldrig att jag har
förstått den. Men nu!

3.

Det kommer att bli jobbigt i morgon:
Då ska jag vakna och vara ett fulländat

exemplar.

27/9 2008, drama:

/---/

- Varför har du så bråttom jämt?

- Jag tror att det beror på att jag alltid tror att jag borde vara någon annanstans. Därför har jag också svårt att avsluta något som jag har påbörjat. Förstår du det?

/---/

27/9 2008, roman:

/---/ metervis. Inte som i andra länder: Där kan man kanske ta ett ungefärligt mått och nöja sig med det. /---/

27/9 2008, diktsamling:

1.

Volta med bilen.

2.

Övre volta.

3.

220 voltaren.

28/9 2008, drama:

Herr Gnagelram på McDonalds

Roller: Herr Gnagelram, en kassaexpedit

Scenen: Det är tomt på McDonalds i Hedemora och natt. Herr Gnagelram stiger in och ser sig om. Sedan går han fram till kassan. En ung tjej som står i kassan upptäcker honom.

Herr Gnagelram: Godafton! Jag söker jobbet som ni har annonserat om.

Expediten: Va? Har vi annonserat (vänder sig om och ropar) Kjelle! Har vi annonserat efter någon?! (Det hörs ett grymtande, som från en gris, någonstans inne i köket bakom henne.)

Herr Gnagelram: Jo, det har ni visst gjort. Jag vill bli den nya leksaken i Happy Meal som ni så väl behöver.

Expediten: Så? Och vem är du då?

Herr Gnagelram: Man kallar mig "Herr Gnagelram" och jag har gått en lång väg för att komma hit ikväll...

/---/

28/9 2008, roman:

/---/ och vad han inte väntade sig av en surmulen taxichaufför så här tidigt på morgonen. Det var helt enkelt oerhört! Jan var frustrerad i flera timmar och vid förmiddagskaffet på kontoret kunde han nästan inte sitta stilla. Han reste sig ständigt under förevändning att det saknades det ena och det andra. Till slut stod inte Karla ut och skrek åt honom: "Men sitt ned nu för i helvete!" Det smittade av sig på allt och alla. /---/

28/9 2008, diktsamling:

I

Ni vet ju inte så mycket om mig –
jag måste komma ihåg det när

jag skriver. Dikten må vara personlig,
men den måste ändå gå att förstå. På

något sätt. Det betyder också att man måste
undvika att skriva vissa saker. Till exempel:

”Ni vet ju inte så mycket om mig...” osv.

II

Rospiggarna har visst haft vissa framgångar:

”Brum, brum, vroommmm...”

III

Jag snavade över en taggig reva. Klängros.
Det var i ett underbart landskap –
just ett sådant som jag alltid drömt om.

Och så snavade jag, som sagt; det var så
förtretligt! Jag har aldrig kommit över det.

29/9 2008, drama:

Kav

Roller: Arvid och Axel – två gamla män.

Scenen: Arvid och Axel står ute på gårdsplanen och betraktar den klara stjärnhimlen. De spekulerar.

Arvid: Där är karlavagnen. Det är den enda stjärnbild jag lyckats lära mig att känna igen. Men jag har väl kanske aldrig riktigt försökt förstå de andra. Det ska visst finnas många.

Axel: Ja, det är massor av stjärnbilder. När jag kom ut från sjukhuset före jul blev jag hämtad i bil av en svärson och han pekade och hade sig hela vägen mellan lasarettet och parkeringen. Han kunde visst mycket om det där. Själv tycker jag bara att alltihop är stillsamt och trevligt att titta på.

Arvid: Ja, men det har blivit lite kallt att stå så här. Så har det alltid varit också – nu när jag tänker på det – kanske är det därför som man aldrig har hunnit lära sig något: Man börjar frysa och går in. Man vill ha kaffe och bli varm.

Axel: Jo, det kan nog hända. Ska vi gå in nu då?

Arvid: Ja, det gör vi. Hördudu.

29/9 2008, roman:

Ibland är det guldrush varje dag för alla som är med och leker

kapitel ett

I sitt näste satt en parvel som var glad och fri och nöjd.
Sällan såg man någon blinka som var mera helförnöjd.
Utanför på gården skällde hunden som var ruggigt stor.
Ingen var så välförsedd med tänder och för den del även klor.
/---/

29/9 2008, diktsamling:

Det är trasigt inne i diktradaren:

Där sitter man och leker med orden,
flamsar och tramsar mest hela dagen.

*

När man skulle göra själva diktradaren
fick man stjäla ihop delarna från ett lager.

Det behövdes både konstskicklighet och grejor
för att få till det. Men nu, ack, är den trasig,

som sagt var!

*

Jag minns när diktradaren gick som bäst! Då
var det aldrig tråkigt, men man fick slita ont:

Det är också en del av sanningen. Som ska
fram. Allt ska ju fram. Förr eller senare.

30/9 2008, drama:

Minne och dröm

Roller: Arvid och Axel – två gamla män.

Scenen: Vid köksbordet. Sen höstkväll.

Axel: Ska vi ha oss en kopp kaffe nu?

Arvid: Ja, tack.

Axel (sitter kvar vid bordet och får något drömmande i blicken): Jag minns på sextioalet hur gott det var med kaffe ibland. Till exempel på lunchrasterna när man satt utanför baracken och solen sken. Vi hade en förman som vi kallade för "Grunden" eftersom han alltid tjatade om att "grunden är det viktigaste när man bygger – sen kan resten va' hur fan som helst". Vi blev rätt trötta på det där efter ett tag. Men "Grunden" hade alltid så gott kaffe med sig i termos. Det var hans kärring som kokade det på mornarna. "Grunden" sa att det var en nypa kärlek i kaffet. Det var det som gjorde det så gott. Han var i grunden (!) en snäll man och vi fick ofta smaka om vi liksom hade glömt eget kaffe – och det var ju inte så ovanligt när man var ung och slarvig. (reser sig) Men här blir det kaffe utan kärlek...

Arvid: Det duger.

Axel (har gått fram till köksbänken och ordnar med kaffebyggaren): Men jag kan göra det starkt om du vill?

Arvid: Det spelar faktiskt ingen roll. Konstigt, när du säger så där, så kommer jag ihåg att jag drömde om starkt kaffe i natt.

Axel: Jaså du, du drömmer på nätterna trots att du är så gammal.

Arvid: Ja, det händer. Oftare än förut faktiskt, när jag tänker efter. Jag tror det är någon slags kompensation för att minnet sviker mig. Det var så här: Jag satt i en hängmatta och försökte förtvivlat hålla balansen. Jag är på tok för stel i kroppen nu för att kunna lägga mig i en sådan där. Och jag förstod att om jag lyckades lägga mig så skulle jag aldrig komma upp igen. Jag hade till och med mina dubier om det skulle gå att resa sig från det sittande läget. Då upptäckte jag plötsligt att jag dessutom hade en liten kaffekopp i handen. Den var bräddfull med ångande hett kaffe som såg kolsvart ut. Tänk dig själv: Hängmattan som gungar hit och dit under arslet, darriga gamla ben och så en liten tunn porslinskopp med kaffe mellan tummen och pekfingeret! Ja, det var en mardröm faktiskt. Det var det...

Axel: Ja, det var värst. Det är konstigt med drömmar i alla fall. Det är nog bäst du får en stor mugg att dricka ur nu då, din gubbstrutt!

Arvid: Ja tack, det vore nog bra.

30/9 2008, roman:

/---/ Min redaktör sade att det saknas ”bakgrundsstrålning” i berättelsen. Jag tror jag förstår nu vad han menade. Det får inte finnas bara *ett* språk. Det ska komma andra språk ur bakgrunden, upp i berättelsens eget. Det är viktigt, inte bara för att det ska bli spännande och så där, utan mer för att annars finns det ingen plats för läsaren. Nej förresten, tvärtom! Annars finns det en alldeles outhärdligt definierad plats för läsaren. Ingen står ut med, frivilligt, att läsningen blir som en övervakning. Ett ensamt språk är som en radar eller ett enormt starkt sökarljus som ostört ser allt och samtidigt inte har någon anledning att bry sig om det sedda. Det kan man inte kräva av sin läsare – att vara det helt genomlysta. Läsaren ska kunna komma in, snett från sidan och bara stå där och tjuvlyssna *på det som redan pågår*. /---/

30/9 2008, diktsamling:

1.

Idag flyger koltrastarna fram och tillbaka,
de jagar varandra utanför, bland träden.

Asplöven faller allt tätare. Det är de sista
dagarna som vi får njuta av dem.

Frosten har kommit.

2.

Det är de två rörelserna som man
märker: Fåglarna och löven som

singlar. Men vad är det andra? Det
som står stilla är också där. Då är

det färgerna först, sedan formerna,
kanske till slut betydelseerna. Om

de verkligen vill.

3.

Det är också mycket plast, metall
och gummi i förgrunden. Speciellt

plasten är lätt att bortse ifrån. Men
den är där – obekymrad och utan

uppmärksamhet.

4.

Till sist det osynliga:

”O Wild West Wind, thou breath of Autumn’s being”

(Sedan är bilden fullständig. Fullkomlig?)